

№ 7. Ганьне Бабарэцы

23/VI-25 г.

Міленькая, даруй! Жарстокі я, праўда? Але што зрабіць — такое было адчуваньне. Цяпер я шкадую, што так пісаў учора. Ты будзеш толькі трывожыцца. Але міленькая, любенькая, ты ўжо знаеш, што я ўсё-ткі да некаторага стопня моцны, правільней — вынёслы. Нават пры такіх душэўных станах, аб якіх учора я пісаў, я ўсё-ж такі паправіўся шмат і фізычна адчуваю сябе куды мацней, а гэта знача, што й духоўна я таксама ўзмацнеў. Гэта толькі перажываньні расстаньня, перажываньні разлучанасьці. А раджаюцца яны, як мне здаецца (нават больш — я ў гэтым сёньня праканаўся), ад таго, што для аднаго мяне тут вельмі многа праменнасьці паўднёвага характа. Хочацца, каб яно праменілася і для цябе, каб і ты ўбірала яго поўнымі грудзьмі, каб цераз тваю душу яно пералівалася аж праз верх. О, тады і маёй радасьці, здаецца, канца не было-б. Ты толькі, любенькая, уяві. Ой, не — ну не магу выявіць праз словы красу сёньняшняга мора, разам з тым усе свае душэўныя хваляваньні ад сузараньня яго. Я сёньня езьдзіў на маторнай лодцы (з кампаніяй) у Лівадзію. Бачыў б[ылы] царскі палац, а цяперашні сялянскі санаторый. Нам паказалі, праўда, толькі некалькі пакояў: габінэт Алісы, яе гасьціную, бібліотэку, сямейную сталовую, габінэт Мікалая, спальню і ванную. Кожны з гэтых пакояў аздоблены асобным дрэвам і ў асобным стылю. А ўвесь палац зьмяшчае ў сабе, бадай што, усе стылі да рэнэсанса. Праўда, усяго дэтална не давялося аглядзець, але на мяне найбольшае ўражаньне заставілі „жывыя малюнкi“. Гэта віды праз вокна. З кожнага вакна ўсё новы і новы від. А сёньня к таму-ж была пагода вельмі добрая, ну дык гэта яркасьць фарбаў і іх пералівы — мора — усё гэта быццам казка якая. Глядзіш і забываеш, што гэта вокна ў палацы, проста жывыя малюнкi... Імі, здаецца, абстаўлены багатай роскашы пакоі, якія выклікалі толькі нейкае азлобленьне, ні больш. А потым язда па моры.

Як толькі кранулася лодка, мне, як малому, хацелася сьмяяцца, і скакаць, і пець, і ўсёй сваёй істотай выяўляць нязьмерную, здавалася, радасьць. Вочы мае як-бы прыкаваліся і да мора, і да гэі панарамы, якая разгорталася на беразе. І моўчкі, здаецца, упіваўся і хмялеў ад усяго таго, што бачыў. Але толькі моўчкі, і, напэўна, не адна рыса на твары маім ня выпрасталася, бо было да гэтага яшчэ такое пачуцьцё — гэта вельмі многа на аднаго. І асалода рабілася горкаю. Так, я ведаю цяпер, што значыць горкая асалода. Пад яе апінаю, хочацца плюшчыць вочы, каб хоць штучна выклікаць дарагі, не — больш таго, даражэйшы ад усяго вобраз таго, чья адна толькі прысутнасьць робіць асалоду сузерцаньня хмялейшай і да забыцьця захапляючай. Міленькая, што я зраблю, калі і гэты ліст мо' падобны да ўчорашняга. Ну, не магу іначай.

Па дарозе заяжджалі ў Ялту. Там пабылі ва ўсходнім музэі. Бачылі ўзоры мастацтва арабскага, пэрсіцкага, туркменскага, татарскага, кітайскага і японскага. Але аб усім пагавару, як прыеду.

Цяпер-жа шчыльненька тулюся да тваіх грудак, потым моцненька цалую губкі і шапчу, любенькая, міленькая, будзем ужо спаткі.

Твой Адзік.

P. S. Ліст пішу вечарам.